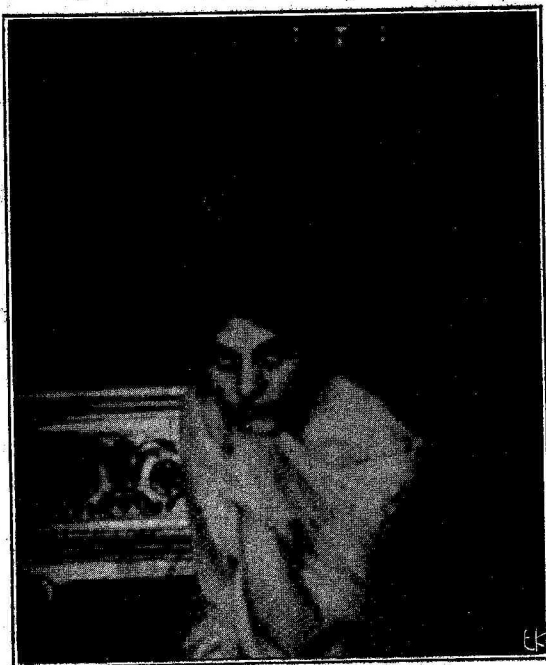
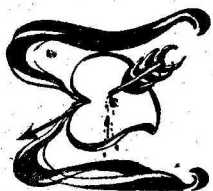

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΑΧΗΛ ΜΕΡΚΑΤΗ

ΕΙΣ, ὦ εὐγενεῖς ψυχαί, ὅσων ἡ σκέψις συναρτᾶται ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἰδεώδει, αἵτινες πρὸς τὴν αὐτὴν ὁδὸν φέρεσθε τὴν πρὸς τὸ Ὡραῖον, τὸ Εὐγενές, τὸ Ὑψηλόν, θορνήσατε ὑπαρξιν ὀνειρώδη, ὥρασαν καὶ ἀγνήν, καὶ φέρετε ἐπὶ μακρὸν τοῦ πένθους τὴν ἀγάμνησιν, ψυχῆς ἀδελφῆς αἰσθημάτων, ἥτις ἐν τῇ γῇ αὐτῆς ζωὴ ἕνα εἶχε πόθον καὶ μίαν προσπάθειαν, τὴν ἀγάπην καὶ λατρείαν τοῦ Καλοῦ. Δι' αὐτὸ ἔζησε, μέλισσα φιλόπονος, περισυλλέγουσα τὸ εὐῶδες ἄρωμα πάσης γνώσεως ὕψους ἰδέας καὶ ἐντυπώσεων ἐκ τῆς ζωῆς, ἵν' ἀποδώσῃ αὐτὰ μίαν ἡμέραν περιβεβλημένα μετ' ἑξ ἑσθλῆς τὸν ἴδιον τύπον.

Πόθεν μᾶς ἔρχεσθε, ὥραται ὑπάρξεις, τῶν ὁποίων τὸ ἱλαρὸν βλέμμα ἀφοπλίζει πάνταν κακίαν; Τῶν ὁποίων τὴν μελωδικὴν λαλίαν ἐντυπώσθη ἐν μαγικῇ ἀπολαύσει; Πόθεν μᾶς ἔρχεσθε ἐλαφροβάμων σὺλφίς, ἡ μόλις ἐκτραυνοῦσα τὴν γῆν μετ' ἁπλὸν σου βῆμα, οὐ τὸ μωρομένον ἄνθος, ποῦ μετ' ἀπ' ὅλα σ' ἐδιάλεξε τοῦ Χάρου τ' ἀχνὸν χέρι, διότι εἰς σὲ εὗρηκε τὴν πρὸ πολλοῦ εὐμορφίαν;

Ἐνθυνοῦμαι, ὅταν ποτὲ μοῦ ἔλεγε, μετ' ἡμᾶς βαθεῖαν παρατηρητικότητά της ἀληθοῦς καλλιτέχνιδος: «Ἐχω κατὰ τὸ ἀόριστον, τὸ ἀφηρημένον εἰς τὰ μάτια μου δύσκολον ν' ἀποδοθῇ». Καὶ τὴν ἀπάντησιν τὴν εὐρίσκω τώρα ὅτε δὲν ὑπάρχεις πλέον. Διότι ἔχεις τὴν νοσταλγίαν ἄλλων κόσμων, τὴν ἀνάμνησιν προγενεστέρων ζωῆς, ἐν ἣ ἴσως νὰ εἶχε, ἀφῆσαι οὐ μάλιστα ἐπόθησες, ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃς ἐν τῇ πεζότητι τῆς ὕλης. Καὶ ἐπέταξες πρὸς τὸν κόσμον τῆς ἰδέας, πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ Καλοῦ, ἐκεῖ εἰς τὴν ἀτελευτήτων γαλήνην, πρὸς τὸ αἰώνιον μεδίαιμα, ὅπου τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἀφανίζει τὴν σκιάν τοῦ μυστηρίου, ὅπου ἡ λύπη καθιδέει καὶ ἡ χαρὰ ἐρηγορεῖ.

Καὶ ἡμεῖς, κοινοὶ ὁδοιπόροι τῆς ζωῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ ἀκανθαὶ ἐπιπροσδοῦσιν ἀνὰ πᾶν βῆμα, κλίνομεν τὸ μέτωπον περιφρονῶντες, ἀναλογιζόμενοι καὶ διερωτῶντες: διατί ἄρα γε εἰς τὴν τραχείαν αὐτὴν ὁδὸν ὅταν ἡ τύχη μᾶς φέρῃ ἐν τῇ πεζότητι τῆς ζωῆς τὸ μωρομένον ἄνθος, διατί—ποῖν ἢ δυνηθώμεν ν' ἀναφωνήσωμεν, πόσον εἶναι ὥρατον, πόσον θέλγει ἡ ὁδὸς του, καὶ ζωογονεῖ τὸ ἄρωμά του—διατί ὦ δημιουργε τοῦ ἀδίου κάλλους ἀπ' τοῦ στερεούσαντος ὀφθαλμοῦς ἡμῶν ἀντὶ ν' ἀνέλθῃ ἐν τελευταίον δάκρυ χαρᾶς, δάκρυ ἀνακουφίσεως νὰ ἦναι τοῦτο... δάκρυ φεῦ! ὁδύνης;

Καὶ φαντάζομαι, καὶ βλέπω πέριξ εἰς τὴν παρθενικὴν σου κλίνην ὅπου ἡ τελευταία σου μελαγχολικὴ ματιά τρεμοσβύνει, βλέπω πᾶν ὅτι σὲ περιστοιχει, πᾶν ὅτι μετ' ἑσθλῆς πόνον σὲ περιβάλλει, νὰ ζητῇ νὰ συγκρατήσῃ εἰς τὰ χεῖλη σου τὴν τελευταίαν σου πνοήν. Μάτην ἐξητοῦμεν ν' ἀντίσωμεν σὸ βάθος, τῶν ματιῶν σου ὅπου κόσμοι ὀνειρώδων ἐπλανῶντο. Ἀπὸ τὰ ὀρειῶντα χεῖλη σου μίτην ἀνεμένομεν νὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν εἰς ἐτὶ φθόγγος ἐκ τοῦ ἁσματος; τῶν Χερουβεὶμ. Ἀλλοίμονον! Τὰ χεῖλη σου ἠνολέχθησαν διὰ τελευταίαν φορὰν... Ἡ Ραχήλ δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Πέριξ τῆς νεκρικῆς σοφοῦ σου μόνον τὸ τρεμοσβύνον φῶς τῶν λαμπάδων ἀπομένει διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν λαμπάδα ποῦ ἔγειρε καὶ ἐξῆυσε.

ΒΥΡΩΝ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

Ἀπὸ βαθιῆς βγαλμένο καὶ ἀγιότερευτες πληγές,
Τὸ Πνεῦμα ἐδῶ τοῦ Πόνου πιστότατο ἀρχυτῆν.
Εὐτυχισμένη ποῦ εἶσαι! κανεὶς δὲν σὲ ξυπνᾷ,
Νὰ δῇς τί σπαραγμένες παράτησες καρδιές.

Παρίσιος, 12 Νοεμβρίου 1909.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ